

Onnimanni 1/2007

Tarinan siivin

Anna Amnell: Pako Tallinnaan

Lasten Keskus 2006.

Eletään vuotta 1562. Pikkuruinen Lucia Olavintytär on innoissaan – hänet on kutsuttu Margareta Martintyttären seuraneidiksi Helsinkiin. Tyttö odottaa vierailua kärsimättömänä, sillä hänellä on salaisuus: Margareta on salakihloissa Lucian veljen Erasmusuksen kanssa, joka opiskelee Wittenbergissä. Lucia huolehtii Margaretan ja Erasmusuksen kirjeenvaihdosta, kunnes jotakin kauheaa tapahtuu: Helsingissä Margaretan isä kuolee kulkutautiin, ja tämän äitipuoli haluaa naittaa tytön iäkkäälle kauppiaalle.

Pako Tallinnaan on jatkoa Anna Amnellin kirjoittamalle Kyynärän mittaiselle tytölle. Lucia, punatukkainen ja kyynärän mittainen tyttö on varsin pirteä pakkaus. Tarina on herttainen, mieleen tulee sana "tervehenkinen". Saturomaani on ehkä istuvampi termi, sillä nuoremmille lukijoille tarkoitettu satu tämä tarina selvästikin on. Sadulle tyypillisesti henkilöhahmot rakentuvat muutaman luonteenpiirteen varaan, pääasiassa tarinassa on ns. hyviä ja huonoja ihmisiä, löytyypä myös se ilkeä äitipuoli. Myös tarinan ainekset sopivat sadun henkeen onnellista loppua myöten: onnettomat tapahtumat johtavat seikkailuun tyttöjen karatessa talven kynnyksellä Tallinnaan ilkeän äitipuolen aikoessa naittaa Margaretan iäkkäälle kauppiaalle.

Lopulta tarina kuitenkin saa niin onnellisen lopun, että asiat eivät enää paremmin voisi olla. Kurjuutta ja kuolemaakin tosin esitetään, mutta se verhoutuu "eteen tulee se mitä tulee, asioista kyllä selvittää" –tyyppisen ajattelun taakse. Jossakin vaiheessa asioiden yleistäminen tyyliin "tietenkään hyvät isät eivät tee niin" (=naita tyttäriään liian nuorina) tökki jonkin verran, mutta tällaiset asiat jaksaa ohittaa, kun tarina kulkee juoheasti ja mielenkiintoisesti eteenpäin.

Kirjan pystyy mainiosti lukemaan myös itsenäisenä teoksena. Tämän lukukokemuksen perusteella voi sanoa, että tekee kovasti mieli tutustua myös Kyynärän mittaiseen tyttöön, jota en vielä ole lukenut. Kirja on kuvitettu, mikä osaltaan lisää tarinan satumaisuutta.

Maria Loikkanen